

οὐδὲ νὰ τὰ νομίζετε ὡς πειρασμοὺς τῆς πλάνης...
 μήπως φωναίς δὲν ἀκουοῦς κ' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης ;
 μήπως ἀκόμη σήμερα καλὰ δὲν βλέπει χίλια,
 μεγάλη Ἰσοζύγια, λαγοῦς μὲ πετραχίλια,
 κ' ἐννιά ἑκατομμύρια καὶ πλεόν περισοῦματα ;...
 ἔτσι τὰ δειχνουν εἰς αὐτὸν τόσάρα τὰ πνεύματα...
 κ' ἐνθ' ἐμεῖς δὲν ἔχομε τσεντέζιμο ἴσῃν τσῆνη
 ἐκείνος ὅλα μιά χαρὰ τριγύρω του τὰ βλέπει
 τὸ πνεῦμα τὸν ἐνέπνευσε, τὸ πνεῦμα ὀ, τὴ κάνει,
 κ' αὐτὸ εἰς ἔκστασιν ὕψοι τὸν νοῦν του Δεληγιάννη.
 Κ' ἴσῃν αὐτὸς, κυρία μου, ὁ μέγας Κορδονάτος,
 ποῦ τώρα τυχὴ ἀγαθὴ ποδηγετεῖ τὸ κράτος,
 ἀφίρει μὲ τὰ πνεύματα συχνὰ νὰ ρυμουλκῆται
 καὶ βλέπει πὼς ἡ δόξα του εἰς ταῦτα μόνον κεῖται,
 γιὰτί κ' ἐγὼ τὸ ἔρπετόν, ὁ μπουρμπουλας, ὁ σκώληξ,
 ἐγὼ ποῦ διαλύομαι ἀμέσως ὡς πομφόλυξ,
 νὰ μὴν πιστεῦσω εἰς αὐτὰ μὲ τὴν ψυχὴν μου ὄλην
 καὶ νὰ παραξῶ τὴν κλεινὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν ;
 Ἐλάτε νὰ καθίσωμεν ἴσῃν τραπεζάκι γύρω
 καὶ μὴ γελᾶτε παντελῶς, ἀλλῶς θὰ σᾶς δεῖρω.
 Ἐλάτε νὰ καθίσωμεν, νὰ μάθωμεν τί τρέχει,
 καὶ τὸν γνωστόν μας μάρσιπον ποῖος μασκαρὰς τὸν ἔχει,
 κ' ὅταν δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρωτήσιν μας
 τὸν νοῦν μας ὀ ἀναπαύσωμεν καὶ τὴν συνειδησίην μας,
 καὶ ἂν δὲν εἰμπορέσωμεν τὸν μάρσιπον νὰ εὐρωμεν
 εἰς τὸ ἔξῃς τούλαχιστον τὸν κλέπτην θὰ εἰξεύρωμεν.
 Τοιαῦτα εἶπα σοβαρῶς μὲ μούτρο σὰν κρεμέζι
 κ' ἐκάθισα φαμελικῶς τριγύρω στὸ τραπέζι,
 ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, ὡς δώδεκα περίπου
 ὀπτόνα γιὰ τὸ κλέψιμο ἠρώτων τοῦ μάρσιπου,
 κ' ἐφώναξαν τῆς γειτονίας ἀκοιμητοὶ κοχόροι
 καὶ εἶχ' εὐκοιλιότητα ἡ πρὸ μικρῆς μου κόρη·
 ἀλλ' ὁμως μόλις ἠγγίξα ἐπάνω στὸ τραπέζι
 ἐννόησα τὰ χέρια μου πὼς κατὶ τὰ πιέζει,
 κ' ἀμέσως μούλθε, Περικλῆ, ὡς εἶδος ἐκλαμφία
 καὶ τὸ τραπέζι τόπισσε ὡσὰν ἐπιληψία,
 καὶ πότε τὸνα πόδι του ἐσήκωνε καὶ μόνον
 καὶ κάποτε τὰ τρία του χεῖρας ρυθμὸν καὶ χρόνον,
 καὶ πάταγος ἐγίνετο καὶ βρόντος καὶ ἀντάρα
 κ' ἐμεῖς τοῦ ἐφωνάσαμε ἐβρε ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα ;
 Π. Τρέμω, καυμένε Φασουλῆ... Ἀρχίζω νὰ βογγῶ
 κ' ἐξαίφνης ἐμφανίζεται ὁ ποιητὴς Οὐγγῶ.

Περὶ μάρσιπου τὸν ῥωτῶ ἐν πάσῃ ψυχραμία,
 ἀλλ' οὐ φωνῆ κ' ἀκράσις κ' ἀπάντησις καμμία.
 Τὸν ἐρωτῶ καὶ δεύτερον μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν
 κ' ἐκείνος ἀλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίβει σιωπῶν.
 Π. Γιατί ἐπεριφρόνησις ἰσπότην τοῦ Σωτήρος ;
 Φ. Ἐβρω κ' ἐγῶ ;... ξαναβογγῶ καὶ νάσου ὁ Σαῖξπῆρος
 μου λέγει δὲ πὼς ἐνδοξος ὡς ποιητὴς θὰ γίνω
 καὶ μετὰ θάνατον κ' ἐγὼ ἀθάνατος θὰ μείνω,
 κ' οὐδὲ νὰ χάνωμαι ποσὼς γιὰ μία παλητοσάντα
 ἀφου θὰ στήσῃ κ' εἰς ἐμὲ τὸ ἔθνος ἀδριάντα.
 Π. Καὶ σὺ τί τοῦτες ;
 Φ. Μὴ μερσί, συνάδελφε Σαῖξπῆρ
 μὰ δὲν μοῦ λῆς τὸν μάρσιπον ποῖος μασκαρὰς τὸν πήρει
 Π. Κ' αὐτὸς τί σοῦπε ;
 Φ. Δίγως καὶ μιά λέξι νὰ προφέρῃ
 σηκόνε κατεπάνω μου τὸ φοβερὸ του χέρι,
 κ' ἐνθ' ἀργὰ ἐσήμαινε τὸ ἐκκρεμὲς τρεῖς ἡμισυ
 μου ἔδωσ' ἕνα φάσκελο νὰ τόχω γιὰ ἐνθύμησι.
 Τὸν ἐρωτῶ καὶ δεύτερον μὲ θυμομένην φρένα
 κ' ἐκείνος δι' ἀπάντησιν μου δίνει ἄλλο ἕνα,
 καὶ τὸ τραπέζι ἐξαφνα ἐπάνω μου πετᾶ
 κ' ἐκεῖ ποῦ ἄρχισα μ' αὐτὸ νὰ κάνω χωρατὰ
 μου δίνει μιά στὸ κούτελο μὲ τὸνα του τὸ πόδι,
 ποῦ μοῦ ἐφάνη κ' ὁ Οὐγγῶ καὶ ὁ Σαῖξπῆρος βῶδι.
 Π. Λοιπὸν περὶ τῆς τσάντας σου δὲν ἔμαθες ἀκόμα ;
 Φ. Πρὸς τὸ παρὸν τρεῖς σιγὴν τὸ τῶν πνευμάτων στόμα
 ἀλλ' ὡς πιστὸς πνευματιστῆς ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω
 πὼς σήμερον ἡ αὔριον θὰ μάθω δίγως ἄλλο,
 καὶ μελετῶ καὶ σκέπτομαι, χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσω,
 ἴσῃν πίστιν τοῦ πνευματισμοῦ καὶ σὲ νὰ ὀδηγήσω,
 κ' ὅταν κυττάξῃς πράγματα, ποῦ ἀληθῶς θὰ φρίζῃ,
 θὰ τρέξῃς τὸν πνευματισμὸν πρὸς ὄλους νὰ κηρύξῃ,
 ἂν δὲ καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
 δὲν κατορθώσῃς πνεύματα νὰ ἴδῃς ἴσῃν φανερόν,
 θὰ μάρθῃς ὁμως πὼς ἐδῶ κ' εἰς ἀνδρας καὶ κυρίας
 ἐπιφοιτᾷ συχνότατα τὸ πνεῦμα τῆς Μωρίας.
 Π. Πότε λοιπὸν θὰ μνηθῶ ;
 Φ. Εἰς τὸ κατόπιν φύλλον.
 Π. Καὶ τώρα τί μυρίζεσαι ;
 Φ. Πῶς θὰ πασχάσω ξύλον.
 Π. Μὰ πὼς τὸ ξέρεις, Φασουλῆ ;
 Φ. Τὸ πνεῦμα ἐρωτᾷ.
 Π. Ὅρσε λοιπὸν, πνευματιστὰ, μπερντάχι δυνατὸ.

**Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
 τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ κεμερί.**

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος,
 ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται τὰ μάλα φιλοκάλως
 μὲ σύστημά διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρόμος,
 τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κ' ὁ ἄλλος.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐστροφίαν
 ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν
 καὶ ὡς πτωχὸς τῷ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει...
 τιμὴ τοῦ τόμου τρεῖς δραχμαί... κομμένο τὸ γελέκι.